

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

INNEHÅLL

Sekundchefen har ordet	sid	1
Upplands ryttare 1637—1648	»	2
Bakom fiendens linjer	»	4
Exempel på motoriserad spanings- skvadrons spaning mot lufttrupp	»	7
Livhusarerna 60 år i Skövde	»	8
Skövde 1905	»	9
Semester på hästryggen	»	12
Teknikens friställande av arbetskraft	»	13
Personalärenden	»	14
Organisations- och befäls- placeringar 1/3 1965	»	15
Föreningsangelägenheter	»	16

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

UNGDOM OCH EKLUT

Många människor, även i bestämmande centrala myndigheter, anser att ungdomen inte vill utsätta sig för ansträngningar, inte gå igenom någon eklut. Man bör därför på allt sätt jämna vägen för dem under marschen genom livet. Jag vänder mig bestämt emot denna uppfattning. Även om livet fysiskt sett blivit bekvämare och de unga inte i samma utsträckning som tidigare ägnar sig åt fysisk träning tror jag absolut att svensk ungdom liksom förr sporras av ansträngningar och känner stolthet över genomförda prestationer. Därför bör utbildningen för alla kategorier värnpliktiga innebära påfrestningar. Härvidlag hänger den andliga och fysiska förmågan intimt samman. En del teoretiker anse sig inte ha tid att träna sin kropp. De ha inte förstått eller erfarit att en trött hjärna snabbt återfår sin kapacitet genom en stunds kroppsövning. Vi soldater ha också ofta upplevt hur hårt den fysiska tröttheten tär på den andliga motståndskraften.

Personligen beklagar jag de människor, som aldrig deltagit i en tävlan eller varit med om större påfrestningar utan levat ett liv inlindade i bomull. De ha gått miste om mycket i livet. De ha aldrig upplevt den intensiva kampglädjen. De ha aldrig upplevt viljans seger över en trött kropp. De ha aldrig allvarligt prövat sin förmåga och sin motståndskraft och funnit att den är oändligt större än man tror. De ha inte lärt sig att bära ett ärligt nederlag med högrest huvud och framgång med ödmjukhet.

Nu rycker åter en åldersklass värnpliktiga ut efter sin första tjänstgöring. Ni svenska ungdomar kommer inte främst att minnas kaffet och wienerbröden på marketenteriet. Ni kommer att minnas de hårda, ansträngande övningarna, som födde stolthet över er egen förmåga och stolthet över plutonen och skvadronen. Ni kommer att minnas grabbarna som ville något, gjorde något och orkade något, grabbarna som ni kunde lita på och hålla i hand i blåsväder. Så föder ansträngningarna inte bara självförtroende utan förtroende till andra och därmed en anda och ett kamratskap, som vara livet ut och som gör våra förband effektiva i strid.

Det är det man minns.

Bengt Jönegren

Upplands ryttare 1637—1648

Upplands ryttare hade under åren lidit stora förluster, som dock efter hand delvis ersatts. I början av 1637 var delar av förbandet fortfarande i Tyskland under befäl av Johan Banér under det att överste Isac Axelsson i Sverige fullbordade nyuppsättningen av regementet.

De delar, som följde Banér voro i juni i befäst läger vid Torgau, där de ansattes av överlägsna fiendliga krafter, som avskurit återvägen. Genom skenrörelser mot polska gränsen lyckades Banér lura fienden och återgå över Oder till Pommern, där han förenade sig med Wrangels arméavdelning. Dit kom också så småningom förstärkningar från Sverige. Om återtåget från Torgau till Pommern yttrade för övrigt kardinal Richelieu "att det i strategisk glans kan väl jämföras med de ärorikaste historien vet att omtala."

De nyuppsatta delarna av Upplands ryttare överskeppades under sommaren 1637 till Tyskland och den 16 augusti mönstrades regementets alla 8 kompanier i Anklam. De ingick då i Wrangels armé.

I oktober bröt fienden in i Pommern och de svenska trupperna drog sig undan till Greifswald. Härifrån beordrades Upplands ryttare och en skvadron finnar till försvar av ön Usedom. Överste Axelsson fick befälet över denna avdelning och tog själv sitt kvarter i klostret Puddegel. Han begick då den oförsiktigheten att låta bevaka stranden med endast 20—30 ryttare.

Fienden, som på vagnar låtit köra en del båtar till den motsatta stranden, lyckades därför överraskande överföra en del trupper till ön. Visserligen skyndade utposterna till översten med underrättelse om landstigningen, men innan den svenska truppen hann samlas hade ytterligare fotfolk och ryttare kommit över. Svenskarna måste i största hast draga sig undan till Swinemünde. De efterlämnade åtskilligt med bagage och förråd för armén. Dessutom glömde de att underrätta de i grannskapet stående finnarna om överrumplingen. Dessa blevo nedhuggna och drivna i havet. Endast ett fåtal kom undan.

I januari 1638 finns regementet i Wollin i Hinter-Pommern. I februari flyttas det till Rügen. På hösten återvände regementet till hemlandet för "att sig komplettera, stärka och utrusta". 1639 fick överste Axelsson avsked och till chef för regementet utnämndes friherre Johan Mauritz Wrangel.

Den 28 juni 1641 erhöll Wrangel order att regementet skulle uppådas och efter mönstring utskeppas från Södertälje och Nyköping till Tyskland. Efter ankomsten dit ställdes Upplands ryttare den 4 oktober under Lennart Torstenssons

befäl, och följde honom 1642 på hans krigståg till Olmütz. Därifrån trängde den svenska hären fram till grannskapet av Wien. De kejsrerliga hade dock dessförinnan försäkrat "att vore än svenskar-na verkligen djävlar, skulle de där aldrig sätta sin fot!" Det lyckades ej heller. En stor del av de bästa och pålitligaste soldaterna, mest fotfolk, hade måste lämnas kvar till garnisoner i de tagna befästningarna. En svår sjukdom grasserade bland hästarna. Häståtgången för två månader skall vid rytteri, artilleri och tross ha uppgått till 10.000. Visserligen hade ett stort antal hästar tagits men ändå gick ett betydande antal ryttare till fots.

I slutet av oktober 1642 deltog regementet, säkerligen ganska reducerat, i slaget vid Leipzig, där segern efter en mycket blodig strid blev svenskarnas. Fiendens förluster i döda beräknades till c:a 4.000—5.000 man. Som fångar togs 2 generaler, 4 överstar, 3 generaladjutanter, 189 andra officerare, 112 underofficerade samt 4.483 meniga. Av svenskarna stupade omkring 2.000. Under de sista gångna fyra månaderna hade Upplands ryttare förlorat c:a 50 % av sin styrka.

1643 skärptes läget med Danmark. Order kom från Stockholm att Torstenson av Upplands ryttare skulle sända hem 4 kompaniers officerare och beridna ryttare. Av de hemsända kompanierna skulle en komplett skvadron uppsättas.

1644 hade förmyndarstyrelsen i Sverige väl förberett kriget mot Danmark och medan Torstenson härjade i Schleswig och Jylland bröt de hemmavarande trupperna över Markaryd in i Skåne. Stora delar av Skåne erövrades men Malmö, som var en starkt befäst stad, kapitulerade ej.

Under tiden samlades i Sverige ytterligare en armé till Västergötland. I denna ingick tre kompanier av Upplands ryttare, som uppsatts av hemmavarande personal. Brahe, som var chef, marscherade med dessa trupper från Örebro över Skövde—Göteborg ner till trakten av Laholm. Något hårdare motstånd bjöd ej fienden.

Vid årsskiftet 1645—46 var ställningen i stor sett följande. Huvudarmén befann sig i Skåne och med delar av Upplands ryttare. Delar ingick också i den armé, som stred mot danskarna i västra Sverige. Omkring en skvadron stod slutligen under Helmuth Wrangels befäl i Schleswig och Jylland. Denna skvadron kvarstod där ända till fredsslutet med Danmark.

I januari 1647 fanns huvuddelen av Upplands ryttare åter i Tyskland under befäl av Karl Gustaf Wrangel. De följde honom sedan på alla hans marscher i olika riktningar genom mellersta Tyskland, tills fredsslutet 1648 återförde dem till Sverige.

Glimtar från 4 december 1964

Till vår högtidsdag den 4. december förra året hade ovanligt många medlemmar i kamratföreningen kommit. Göteborgsskvadronen utökade skaran med en busslast. Det var ett fint initiativ.

Dagen gav många värdefulla minnen. Under lunchen i Lundasalen talade flera av de gamla så att våra hjärtan klappade särskilt varmt. Det var Frans Emil Hägg i Värsås, Henning Gustafsson i Skövde och Mattias Karlsson i Varnhem. De vände sig till årets värnpliktiga och berättade vad regementet betytt för dem. Naturligtvis exemplifierade de också en god livhusars hjärtelag och egenskaper med lärorika historier. Det var synd att Lundasalen ej rymde hela åldersklassen!

För de som gick miste om de trevliga talen följa här vad Livhusar 9/Liv Hägg yttrade:

Livhusarer!

Några ord fritt ur hjärtat.

Årtigen är vi församlade till mitt gamla hem, som jag hade under åren 1909—1912.

Jag är gammal och är inne på 74. varvet av min levnadsbana. Hur skådespelet kommer att sluta vet jag ingenting om. Livet har med vissa undantag varit roligt att leva. Det tråkiga glömer man så småningom bort, Det roliga kommer man ihåg till livets slut.

Det som har lurat mig är tiden. Jag hade velat utträtta mera, särskilt när jag var ung.

Till Er unga värnpliktiga vill jag säga:

Medan livet blommar än
var minut värdera.
Edra ungdomsår igen
får Ni aldrig mera.

Medaljen "För Nit och Redlighet i Rikets Tjänst" utdelades till f d sadelmakaren A Gabrielson och förrådsman J L Johansson.

Förbandets plakett i silver tilldelades tyghantverkare K E S Sandberg samt rustm A Spets som avgått ur tjänst.

Musikdirektör Bo Nilsson fick plaketten i brons för mångårig förnämlig medverkan vid vår högtidsdag.

Gratifikationer ur "Bror Muncks kavallerifond" tilldelades rustm S Andersson, rustm T Larsson, rustm L Lundberg, rustm R S Karlsson samt öfu T Blomqvist och S Rapp.

Henning Gustafsson berättade följande lärorika historia. Fredrik von Essen hade som skvadronschef en värnpliktig som under ett spaningsuppdrag misslyckats på grund av att han varit oförsiktig och röjt sig. Han var därför osäker på, om det lönade sig att begära permission på söndagen, men tänkte att försöka duger. Inkommen på expeditionen till sin skvadronschef granskar denne permissionssedeln och säger: "Jaså, Du vell åka hem på söndag!" Ja, Röttmästan, om ja får permission." — "De sa Du få, man har I en katt hemma?" — Ja, Röttmästan, dä ha vi." — "Då sa Du se hur katta går runt stuveknuten. Han sir sej för och de sa Du göra mä."

Skördepermission

På 3. skv tjänstgjorde ett underbefäl vid namn S, som var mycket intresserad av jakt. På sin avdelning hade han haft turen få en värnpliktig, B, från Jämtland, som var lika passionerad jägare som han själv. Det var ganska naturligt att de två snart funno varandra och gemensamt ägnade sig åt sin älsklingshobby — utom tjänsten.

I slutet av september stegade så den vpl in till sin plutonchef, en sergeant, och anhöll vördsamt om tre dagars ledighet i början av oktober för att hjälpa till hemma med potatisplockning. Plutonchefen, som anade argan list, skickade själv in den värnpliktiges ledighetsansökan till länsarbetsnämnden i hans hemort, för att få behovet av ledighet styrkt.

Ansökan återkom med anteckning, att eftersom den värnpliktiges fader sålt gården för flera år sedan, så kunde nämnden för sin del inte tillstyrka ledigheten. Plutonchefen, som nu började få sina misstankar bekräftade, ville sedan pröva, om han anat rätt och sade helt apropå, då S kom in på expeditionen, "Den där vpl B fick inte tre dagar för älgjakt, som han begärde!" S föll i fällan och svarade utan att betänka sig: "Å den dumme B! Jag som sa till honom att begära ledighet för att plocka potatis!"

Sprängtjänst

De flesta som gjort sin militärtjänst vid K 3 vet nog var det sk "Grävningfältet" finns. Nu för tiden får det, som namnet anger endast användas för grävning av befästningar och hinderbyggen. Under beredskapsåren 1940—45 ägde även viss utbildning i sprängtjänst rum där, och nu relaterade händelse inträffade något av dessa år.

En avdelning från K 3 hade just avslutat ett stormhinder av stolpar och taggtråd, om sex meters bredd, då en avdelning pionjärer från P 4 anlände under befäl av en sergeant. Dom skulle ha sprängtjänst och sergeanten passade genast på tillfället och bad att med en sk "rörladdning" få spränga en bräsch i hindret. Denna laddning består av sprängämnen inneslutna i rör som hopkopplas till önskad längd.

Begäran bifölls och sprängningen verkställdes. När sandmolnen som uppstod vid sprängningen något lagt sig, såg de häpna åskådarna en jättefontän vatten spruta många meter upp i luften. Sergeanten, som var en kvicktänkt man, fattade genast, att han kommit på något värdefullt och kastade sig i en bil och åkte till kasern, där han störtade in till stabschefen och med andan i halsen framförde: "Major, jag har hittat en vattenåder på grävningfältet, som kan försörja hela Skövde med vatten!"

Hur rätt han hade visade sig snart, ty efter en kort stund fanns inte en vattendroppe i stadens vattenledningar. Det var just själva huvudledningen, som han lyckats spränga av. Sprängtjänst på "Grävningfältet" blev sedan förbjuden.

Bakom fiendens linjer

Före juluppehållet ägde en krävande övning rum. Ledaren, ryttmästare Karl-Erik Norgren, karakteriserar här övningen, som fick namnet julslutövning.

Övningens ändamål var att prova befälets och truppens initiativförmåga och uthållighet. Genom markägarnas tillmötesgående kunde övningen förläggas till Vikaskogen, som mellan vägarna är så pass svårframkomlig att den borde ge utslag på plutonernas uthållighet. Längden av plutonernas förflyttningar till fots varierade mellan 2 1/2 och 3 mil. Övningsmomenten var följande.

1. Hämtning av proviant och materiel i upp-
lag.

2. Överfall och förstöring av bro.

3. Förstöring av pvpjäser.

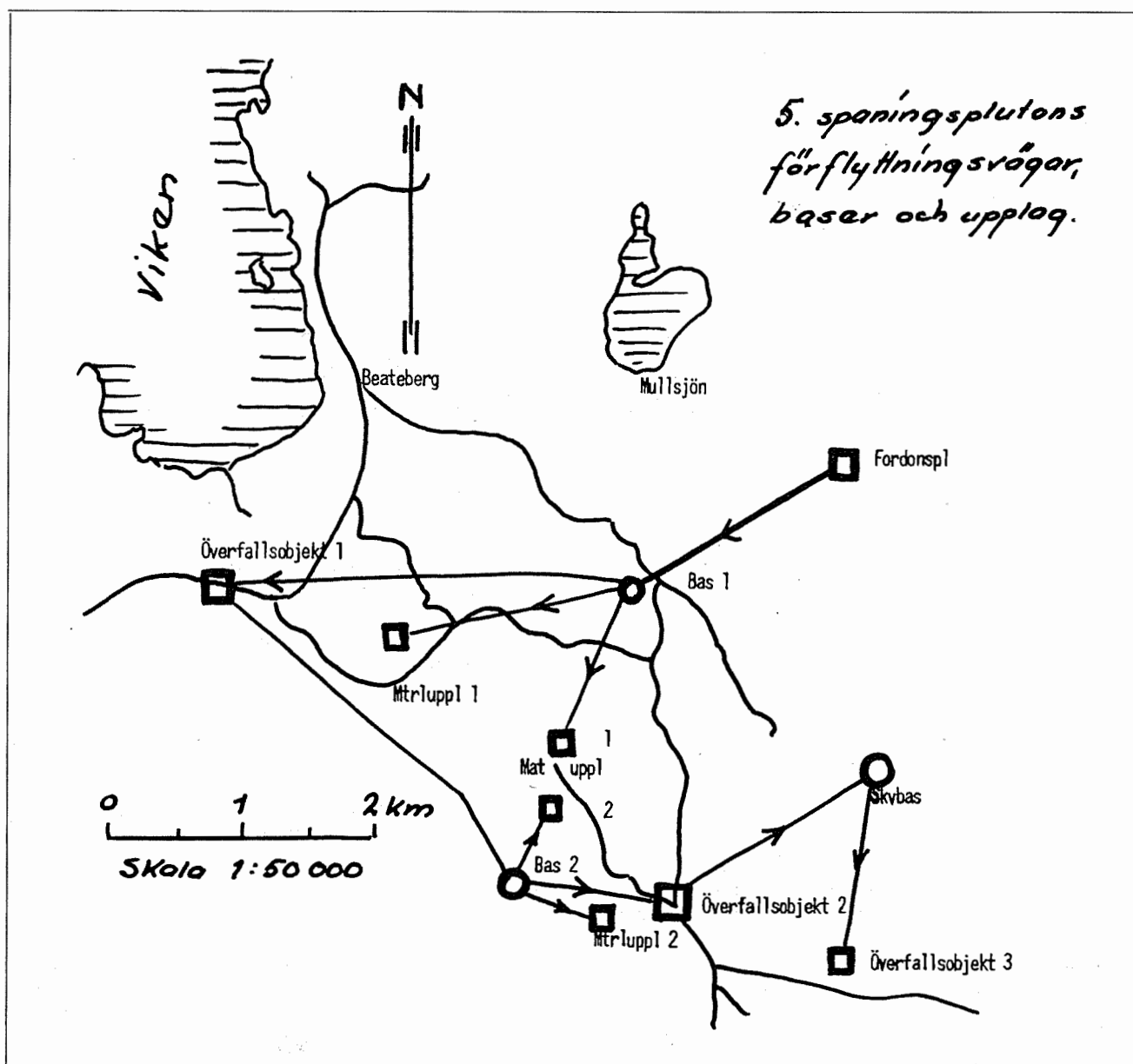
4. Fordonsfälla och fångsnaппning.

5. Förstöring av ammunitions- och oljeupplag.

6. Tagande av handlingar vid fientlig observationsplats.

7. Skvadrons anfall mot och förstörande av grupperat robotbatteri.

Nedanstående principskiss visar vilka uppgifter och prestationer som avkrävdes plutonerna.

Vpl Anders Engvall från Örebro, fullgör för närvarande sin första tjänstgöring vid 2. skv (Örebro skvadron). Under julslutövningen var han signalist i plutonstaben 5. plut. Engvall skildrar här upplevelserna i Vikaskogen.

När vi skall ut i fält, föregås våra övningar alltid av rykten, om vad vi skall göra. I det fallet var julslutövningen inget undantag. Vi visste att vi skulle få göra alla förflyttningar till fots och att det skulle bli ganska så arbetsamt. Hur tröttsam övningen skulle komma att bli, hade vi emellertid ej kunnat föreställa oss.

Vår plutons första order var att snabbast möjligt förflytta sig ut till en fordonsplats i Vikaskogen. Där skulle vi sedan låta fienden passera på sin framryckning norrut, för att sedan i två dagar utföra störande verksamhet i form av sabotage.

Förflyttningen med fordon innebar naturligtvis inga problem. Fordonen fick vi lämna på angiven plats och sedan började strapatserna. Vår första uppgift var att ingå i bas 2 km sydost om fordonsplatsen.

Det kan tyckas, att sträckan vi hade att gå, var kort. Emellertid verkade den tio gånger längre då. Terrängen var mycket oländig och vi hade vår packning, som bestod av stridsutrustning plus trosspackning samt därtill radio, tältspis, tältduk eller någon annan börda.

När vi anlät till platsen för basen, som låg i ett mycket svårtillgängligt terrängavsnitt i skogen, anmälde vi vår ankomst per radio till skvadronstaben. Vi fick då order att hämta mat, som en vänligt sinnad civilperson lovat ordna.

Allmänt jubel uppstod, när mathämtarna vände på sina rygsäckar, och bland annat 16 djupfrysta kycklingar trillade ur. Visserligen skulle det bli vår lunch dagen därpå, men det vattnades redan i munnen. Vi förstod att det var en övning i att leva på ortens tillgångar och anrätta dem på bästa sätt. I fält kan man ibland få tag på en höna även om den inte är djupfryst.

Vår första stridsuppgift blev att spränga en bro. Uppdraget skulle vara slutfört före kl 06.00 påföljande morgon. Det blev för oss att packa ner våra kycklingar, bryta tältet och ge oss iväg.

Vid det här laget var vi väl medvetna om våra packningar. De tyngde så mycket, att vi vid rasterna knappt vågade sätta oss ner i rädslan för att inte orka upp igen.

Samtidigt med ordern om brosprängningen fick vi orientering om en plats, där vi fick hämta sprängämnen och am. När vi så småningom kom dit, upprättade vi vårt tält i skogen. En spaningspatrull sändes ut för att ta reda på den fiendliga grupperingen vid bron.

Det kändes mycket skönt att få ta av sig rygsäcken och sätta sig ned och vila i tältet. Men snart var det dags att utföra vår stridsuppgift. Den utsända patrullen meddelade, att man tagit bron.

Vi gav oss iväg glada i hågen, för vi hade enbart stridsutrustning på oss, och den tyngde inte så mycket. Men glädjen över den lätta packningen varade inte länge. Vi fick tunga lådor med sprängämnen att bära på istället för rygsäcken, och lådorna var mycket otympliga. Nåväl, fram måste vi, och fram kom vi. Vi började aptera våra laddningar i lugn och ro på bron. Då blev vi plötsligt anfallna, men vi lyckades avvärja anfallet med hjälp av vår kulspruta. I fortsättningen blev vi emellertid försiktigare. Snart var bron sprängd och vi kunde börja vår tillbakaryckning.

Order om ny bas kom på radion samtidigt som vi meddelade att vårt uppdrag var slutfört. När vi hade kommit fram och rest tältet, fick vi äntligen börja tillreda våra kycklingar. Men vårt tålamod räckte inte riktigt till och därtill bidrog nog hungern. Det var mycket frestande att börja gnaga på den över elden halstrade kycklingen, när man kände matlukten. Följaktligen började vi äta kyck-

Förstöring
av drivmedelsupplag

lingarna långt innan de var klara, och rått kött är inte särskilt gott. Men de, som satt och halstrade sin kyckling i en timme över elden fick lön för mödan.

Vid det här laget hade vi inte sovit något på 30 timmar och det var inte utan att det började kännas. Men vi hade fått order om att ta reda på, om det fanns fiendliga robot- och raketpjäser i ett vägskalet några kilometer bort och i så fall förstöra dem före kl 18.00, så vi var tvungna att ge oss iväg.

Alla var uttröttade och det märktes inte minst på humöret. Något samtal förekom knappast för det avbröts alltid av något vresigt svar. Men det var inte att undra på. Frös gjorde vi så fort vi stod still, och våta var vi ända upp till knäna. Skavsår på fötterna hade nog de flesta klarat sig ifrån, men i gengäld var skinnet på axlarna avskavt och ryggen värkte. Allt detta bidrog nog i viss mån till, att förflyttningen tog längre tid än väntat. Så småningom lyckades vi i alla fall genomföra vårt anfall, fast nära tre timmar försenat.

Sedan var det dags för en förflyttning igen. Eftersom klockan var 9 på kvällen var det kolsvart ute. Det var svårt att orientera sig i mörkret. Det medförde, att vi aldrig nådde fram till skvadronsstaben, som vi fått order om, utan fick gå i bas kl 3 på natten en bit därifrån.

Inte heller den natten fick vi sova något, för vi blev ideligen anfallna. Dessutom hade vi hamnat 150 m från en fiendlig postering, som ideligen öppnade eld mot spaningspatruller, som passerade på vägen nedanför oss. Varje gång det hände, måste vi ut och besätta våra eldställningar.

På morgonen gjorde skvadronen ett samlat an-

fall mot fiendens luftvärnsbjäser och robotar, som fanns grupperade på ett fält inte långt från vår bas. Vår pluton lyckades inte 100-procentigt med sin uppgift, men i stort tror jag det gick bra. Detta skedde på slutet av andra dygnet vi var ute. Följaktligen var vi alldeles uttröttade. Vi handlade automatiskt och tänkte inte mycket på vad som skedde. Allt vi tänkte på var sömn. Det första en soldat frågar efter är mat, men det gällde inte oss längre. Allt vi hade i tankarna var en skön sömn. Så småningom kom vi i alla fall till kasern och fick duscha och lägga oss, vilket kändes skönt efter att ha varit uppe i 60 timmar i sträck.

När man sedan sitter efteråt och tänker tillbaka på övningen, börjar man undra vad som var mest arbetsamt. Var övningen verkligen så tröttsam? Vad skulle vi ändra på om vi fick en liknande övning?

Det svåraste med övningen var tröttheten, både fysiskt och psykiskt sett. Vi var alldeles slutkörd efter de ansträngande förflyttningarna med våra tunga bördor. Dessutom var vi utmattade av brist på sömn. Vi hade inte sovit på två dygn. Allt detta gjorde att vi fick en apatisk inställning till alla uppdrag. Därigenom minskade effektiviteten hos plutonen. Det tog tex mer än dubbelt längre tid än vanligt att resa tältet.

Jag tror att vi alla inser efteråt, att om vi gjort vårt allra bästa, skulle vi fått längre tid till matlagning och vila.

Att hålla reda på våra egna persedlar fick vi lära oss på övningen. Vi kom snart underfund med, att det inte gick att sprida sina tillhörigheter runt om sig. Då var det alldeles omöjligt att hitta dem sedan, när vi bröt upp. Oftast bröt vi vår

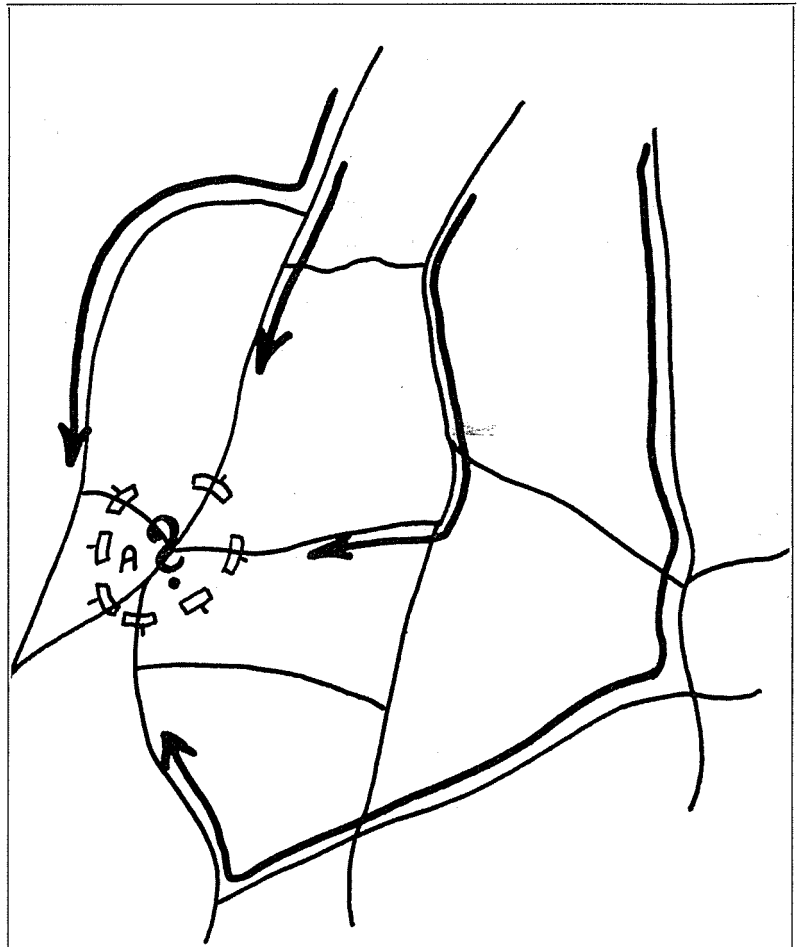
Forts. på sid. 11

Exempel på motoriserad spaningskvadrons spaning mot lufterupp

Luftlandsättning har skett kring vägskalet A.

Spaningskvadronens uppgift:

Fastställ fi utbredning, verksamhet, styrka och slag.

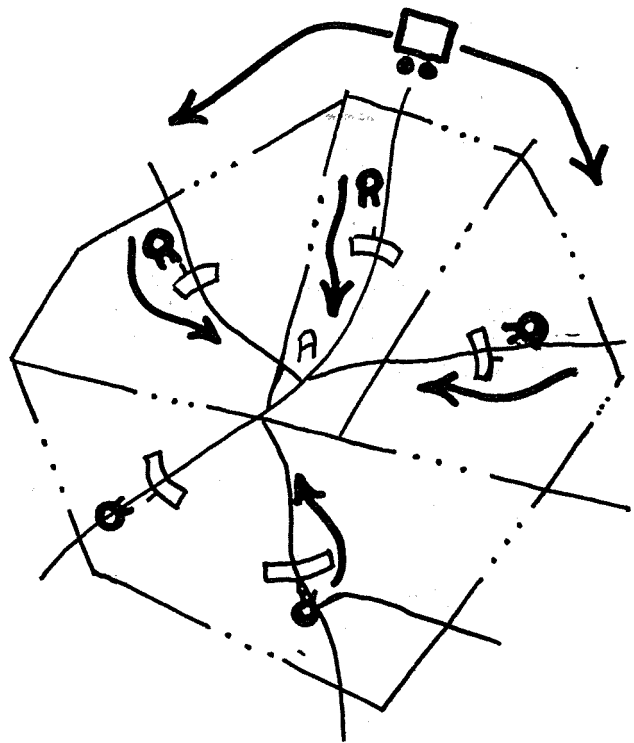
Tillvägagångssätt

Skv insättes på bredden för att ta kännning med fi.

Då plutonerna nå kännning kvarlämnas patrull för bevakning av fi. Plutonens huvuddel kringgår fi skyddsavdelningar och fortsätter mot A.

Efterhand som lufteruppens utbredning fastställts tilldelas plut spaningsområden.

Spaningsreserv — mcpatruller och utdragna spaningsplutoner eller spaningsgrupper — grupperas utanför spaningsområdet, beredd spana mot fi, som anfaller ur området.

Livhusarerna 60 år i Skövde

Bland ryttare och hästägare i Skövde hade vid 1800-talets slut behovet av ett ridhus gjort sig gällande. Ett byggnadsbolag bildades med greve Nils Posse (Vreten) som drivande kraft. Staden upplät 1884 ett markområde nordost Kyrkogården där ett ridhus uppfördes, vilket i sin mån bidrog till att Skövde blev en garnisonsstad. Det hade nämligen förspotts att K. M:t skulle lägga fram en proposition om det indelta rytteriets omändrande till värvad trupp, vilket skulle kräva kavallerietablisement på skilda ställen inom riket. Möjligheten fanns att Skövde, om staden upplät mark för övningsfält, skulle få Livregementets husarers (eller som vardagsbenämningen då ännu var Närkes husarers) skolor. Stadsfullmäktige tillsatte snabbt en kommitté med sin ordförande sedermera general-löjtnanten friherre Carl Ericson i täten.

Denne erhöll själva nyårsaftonen 1890 ett telegram att Stadsfullmäktiges anbud av K. M:t antagits samt att husarernas rekryt- och remontmöte åtminstone under de närmaste två åren skulle förläggas till Skövde. För att bräcka konkurrenterna, främst Örebro och Göteborg, lät staden successivt iordningställa — förutom ridhuset — bryggeriets arbetarbostäder till kaserner, villan väster Mariestadsvägen (vid Mörke) till expeditions- och arrestlokaler samt badhus. Hushållningssällskapets stallar norr kyrkogården och planen framför ridhuset ställdes till förfogande liksom "södra exercisfältet". Ett årligt anslag fastställdes.

Om stadens "tyranner" voro belåtna med husarskolornas hitflyttning så var stämningen en helt annan bland gesäller och tegelbruksarbetarna, vilka icke utan skäl förmodade sig ha fått svåra konkurrenter om flickornas gunst. Vilda bataljer utspelades som oftast, vilka to m resulterade i ett dråp, livligt skildrat i ett samtida skillingtryck. På mordplatsen — sydväst Mörkebron vid Mariestadsvägen — lade varje passerande, åtminstone husarerna, enligt gammal sed en sten eller kvist och ännu i början av 1900-talet låg där ett försvarligt kummel minnande om mordet på husaren nr 50. V Närke Lars den 12. juli 1891. Stallvakten avmarscherade därefter alltid från förläggningen samlad och sabelbeväpnad.

Ur diktens nitton verser må följande anföras:

*Sex ynglingar kommo från krogen
De skulle begiva sig hem,
Då en av dem ropade: bröder
Kom låtom oss slåss, men med vem?*

*Husarer, de ropade alla
Kom gossar och låtom oss gå,
Tag käppar med er, om vi falla
Vi resa oss åter igen.*

*Men nu kommer Lans från kasärnen
Till stallet han ämnar sig då,
Han kunde väl aldrig dock ana
Mot döden han nu skulle gå.*

*Så flögo de på honom alla,
Ett käpprapp i pannan han får,
Så att han till marken ses falla
Men snart åter upprätt han står.*

*Han sökte dock manligt sig värja
Med både besinning och mod,
Men han var ju ensam mot alla
Snart heden den färgas av blod.*

*Från stallet nu skyndade vakten
Till platsen där slagsmålet stod,
Men mördarna togo till flykten
och Lars låg där uti sitt blod.*

*Men Lars vilar nu uti graven
Hans minne det lever dock kvar
Hans fästmö väl sent honom glömmar
Men senast hans åldrige far.*

Göteborgarna påstodo att Skövde ej hade nog kuperad terräng för övningar och alltför liten tillgång till bostadslägenheter för att ta emot en stor officerskår. Gent emot dessa anmärkningar hänvisades till Billingsberget samt att Skövde fastighetsbolag bildats för byggande av lämpliga officersbostäder vid Storgatan. När kommittéerade från riksdagen kom på besök framdrog stadens fäder alla tänkbara förtjänster.

Livregementets husarers bofasthet i Skövde får väl dateras från den 14. juni 1902, då stadsfullmäktige beslöt att ställa önskat markområde till Kronans förfogande inte bara för Livhusarregementet utan även för Göta trängkår. När husarernas beväringsskolor ryckte in våren 1905 var etablisementet så långt kommet att stallarna — med skullarna som dagrum, kokinrättningen, exercishuset — som var förläggning — och ridhuset kunde tas i anspråk. På grund av spänningen med Norge uteblev den sedvanliga sammandragningen till Sanna hed. Även repetitionsövningarna förlades till Skövde med Billingsens ogästvänliga moras och skogar som övningsterräng. Kanslibyggnaden blev färdig hösten 1905 och den 4. december samlades nuvarande och forna officerare till invigning i officersmässen. Officerskåren förhyrde dessförinnan restaurangen i Boulognerskogen till mässlokal, dit man ofta färdades ridande eller i dogcart.

Skövde 1905

Rektor Gunnar Linde, som är en framstående kännare av Skövdes historia ger här en miljöskildring från år 1905.

1905, då Livregementets husarer flyttade till Skövde, var det en ganska obetydlig stad, som fick förmånen att välkomna dessa lysande gäster.

Då Västra stambanan 1859 anknutits till Skövde, vaknade staden ur en slummer, som den varit försjunknen i sedan Gustav Vasas dagar, och handel, industri och hantverk blomstrade upp. Befolknings-siffran steg ganska snabbt. Det stigande välståndet yttrade sig bl. a. i behovet av en sparbank, och en sådan fick Skövde vid 1860-talets början. 1870-talet medförde ytterligare en järnväg, den till Karlsborg, samt folkskole- och läroverksbyggnader, och den nygrundade vattenkuranstalten i Boulogner-skogen lockade gäster från hela landet. På 1880-talet blev det nödvändigt att bygga om och utvidga kyrkan. Nu uppfördes också Hotell Billingen.

Mot slutet av 1800-talet inträdde emellertid en stagnation. Med en anknnytning till det smalspåriga järnvägsnätet i Västergötland hoppades man kunna stimulera till fortsatt tillväxt, och banan till Axvall, invigd 1904, kom till.

Skövde år 1905, en stad med omkring 5.000 invånare, hade emellertid bestämt sig för att tills vidare stanna i växten, och en smalspårig järnvägsstump förmådde föga ändra på det beslutet. Förvärvet av ett husarregemente befäste stadens anseende som "en nobel stad, en konstprodukt, en ståtlig lyxblomma", för att citera en journalist i en Stockholmstidning från vårt sekels början, men stort mer än konstgjord ståtlig lyxblomma med en sådans avsaknad av utvecklingsmöjligheter ville inte heller Skövde vara vid den tiden.

Den gamla vattenkonsten på Hertig Johans torg, som vid början av 1950-talet ersattes av Livets brunn, stod som ett värdigt monument över det Skövde som varit, det Skövde som ville vara fint, ty det var fint att ha en vattenkonst, och liksom staden, där den stod, hade den ingen annan upp-gift än att vara fin med sitt onyttiga plaskande. Dess skönhetsvärde var av ett outgrundligt slag, men bittert saknas den av många gammal Skövdebo.

1905 hade det begynnande seklets namnberedning resulterat i gatubenämningar av gängse fantasilös men nobel karaktär. Skövde fick, som andra städer, som insett tidens krav, sina Kungs-, Drottning- och Prinsgator. Liksom i Kungliga Huvudstaden skulle stadsdelarna ha namn på -malm, Norrmalm, Södermalm och Östermalm. Stockholm

hade inget Västermalm, och Skövde fick inte heller något sådant.

Gustav Vasa, som genom att förbjuda dyrkan-det av stadens skyddshelgon från katolsk tid, Sankta Elin, sänkte Skövde i en törnrosasömn, hedrades med en Vasagata, men järnvägen, som skänkt staden liv på nytt, försågs med en anskrämlig stationsbyggnad. I den fula stationens närhet prälade Hotell Billingen, ett palats av storstads-format. Skövdeborna torde ha ställt sig frågande inför behovet av denna monumental anläggning i en stad med 5.000 invånare, men det var ju ett problem, som främst angick hotellkonsortiet. Hotellgästen kunde f. ö. konstatera, att hotellets inre knappast svarade mot den magnifika fasaden.

Intill hotellet reste sig Skaraborgs läns enskilda bank nya byggnad, som väl tålde en jämförelse med huvudstadens då för tiden nya bankplats. I fortsättningen kantades gatan mot torget av mindre pampiga men prydliga hus, för det mesta två våningar höga.

1903 hade till det gamla stadsplanerade området, rektangeln med rätvinkliga kvarter och med torget och kyrkan i centrum, lagts den s. k. Nyestan, avgränsad av Axvallsjärnvägen och med Drottninggatan, Storgatan och Vasagatan som storstads-mässiga avenyer. Vid dessa gator låg i idylliska trädgårdar prydliga villor, bebodda av generaler, överstar, majorer, rikt gifta kompaniofficerare, diverse pensionerade officerare och en och annan förmögen utövare av borgerliga näringsgrenar.

Något av ålderdomsasyll var det över det begynnande 1900-talets Skövde, men rättvisligen måste nämnas, att här också fanns arbetande människor i arbetsför ålder. Fabriker fanns, visserligen inte inne i själva staden, men utanför. Redan då var Skövde-Volvoverkens föregångare, Skövde mekaniska verkstad, välkänd litet varstans i landet. Här sysselsattes ett par hundra personer, bostatta utanför staden. Inne i Skövde upplät man inte gärna bostäder åt arbetare. Bryggeriet Nordstjernan framställde en pilsner, som räknades till den svenska landsortens i sitt slag bästa. Ett nytt och dyrbart elektricitetsverk fanns likaså, och stadens gatubelysning med bågglampor väckte gäst-tande främlingars förvåning och beundran.

Det var en idyll, som husarerna hamnade i 1905, men en idyll, som inte ville vara något annat, som avstod från den simpla ambitionen att utvecklas, bli stor och förmögen. Och det skulle dröja flera årtionden, ända fram till det andra världskriget, innan fönstren äntligen öppnades för friskare fläktar i ålderdomsasyll och Skövde fick förutsättningar att bli "en växande stad", en benämning som ju avser att karakterisera Skövde av idag. Nu är väl problemet närmast att klara av en besvärande växtvärk, som stundom gör sig påmint.

Veckoslutskurs för MP vid K3 23/1—24/1 1965

För första gången anordnades 23/1—24/1 en frivillig veckoslutskurs i militärpolisjämsn för värnpliktigt militärpolisbefäl i Västsverige.

Kursen anordnades vid K 3 med ryttmästare Rabber som kurschef.

Redan omedelbart efter inryckningen hälsades kursen av sekundchefen, som uttryckte sin stora tillfredsställelse och glädje över att kursen kommit tillstånd. Sekundchefen hälsade därefter på var och en av kursdeltagarna och förhörde sig om deras utbildnings- och krigsplaceringsförhållanden.

Efter middagsmålet genomgick kurschefen de förändringar beträffande organisation, utrustning och reglementen, som skett sedan 1956, då militärpolisutbildningen förlades till K 3.

Sedan frågor besvarats påbörjades det krigsspel, som utgjorde ram för den fortsatta utbildningen.

Kvällen avslutades med kaffedrickning och diskussion, om vilka åtgärder som kan vidtagas, för att vidareutveckla samhörigheten mellan militärpoliser av olika årsklasser sinsemellan och med K 3, varvid bl a beslöts att en ny veckoslutskurs skall anordnas i mars.

Söndagen inleddes med fortsättning av det krigsspel som påbörjats dagen innan. Eleverna fick bl a planlägga en MP-plutons insättande för att gripa desertör i hus samt utfärda de order som erfordrades. Sekundchefen följde under söndagen en del av övningen och framhöll därvid vikten av klara och riktigt genomförda order.

Efter lunch genomfördes en muntlig stridsövning avseende gripande av desertör i hus varvid de under förmiddagen uppgjorda planerna följdes. Därvid framkom tydligt kraven på improvisations- och initiativförmåga hos såväl befäl som trupp.

Kursen avslutades med att eleverna framförde sina synpunkter på och erfarenheter av kursen. Dessa voro enbart positiva och eleverna framförde ånyo sina förhoppningar om ett snart återupprepande.

Tidningsfonden

Sedan förra numret utgavs har bidrag influitt från Polisass Eskil Björk.

Redaktören frambär sitt varma tack till givaren och hoppas att bidrag skall inkomma även i framtiden.

Postgironummer: 61 09 17.

Goodwilldagar

kommer att anordnas i Skövde 4/9—5/9 1965. De militära förbanden i garnisonen medverkar med utställningar och föreläsningsovningar.

Bertil Sandström

Den borne kavalleriofficern och suveräne ryttaren Bertil Sandström började sin militära bana såsom smålandshusar men överfördes efter 1925 till Livregementets husarer. Han var sedermera hela sitt liv i ord och gärning "livhusar".

Bertil Sandströms livsverk ägnades som bekant allra främst åt ridkonsten i alla dess grenar. Han nådde härutinnan mästerskapet både i personlig skicklighet och såsom lärare och vann berömmelse och rykte vida omkring ej blott här i landet utan även internationellt, ett rykte som ju mångenstädes vitsordats. Hans eminenta förmåga inom ridkonsten kom till uttryck bl a på tävlingsbanorna, där han skördade otaliga pris och vackra lagrar och i hans verksamhet vid Strömsholm såsom lärare och stallmästare. Erinras må även om hans fleråriga resultatrika insatser för utbildning av våra femkampare i ridning.

Såsom officer var Bertil Sandström en verklig kavalleritaktiker med klar och grundlig uppfattning, ja intuition, om hur kavalleriets rörlighet borde komma till användning i fält. De livhusarer, vilka kom i beröring med honom då han 1934 och 1936 tjänstgjorde vid regementet har goda och livliga hägkomster av hans kavalleristiska kynne och hans förmåga att föra kavalleriförband. År 1934 deltog han i regementets marscher och fälttjänstmoment via Stråkentrakten och i dess samövningar med Älvsborgs regemente kring Timmele och Fristad hed. Alldeles särskilt gjorde han sig gällande under de därefter genomförda fälttjänstövningarna i olika riktningar runt Billingmassivet — med Skaraborgs regemente, Livregementets husarer, en motorbataljon Livreg. till Häst samt förband ur A 2.

År 1936 medverkade han bl a vid regementets övningar åt Vänernhållet — Kinnekulle och Läckö — och gav även här prov på sin kavalleristiska blick och förmåga att föra trupp.

Bertil Sandström var en god kamrat, trofast och beredd att sätta in sin person. Samvaron med honom var givande. Den var också fängslande bl a på grund av hans sprudlande glada humör och slagfärdiga kvickhet.

Livhusarer som haft förmånen och glädjen att lära känna Bertil Sandström skall städse i tackhamhet bevara minnet av denna chevalier och krigsman.

Henry Peyron

Stockholmsskvadronen

Kamratföreningens i Stockholm årsmöte ägde rum fredagen den 27 november 1964 å kungl Militärhögskolans mäss, då föreningen kunde fira sitt 30-års jubileum i närvaro av ett 50-tal medlemmar. Förhandlingarna leddes av ordföranden ryttmästare Torsten Grill. Styrelse och revisorer omvaldes.

I kamratmåltiden efter årsmötet deltog bl. a. översterna Trädgårdh, Bergenstråhle och Swedenborg, överstelöjtnant Kalmberg, majorerna Littorin och Burman samt f. d. indelte husaren Ivar Käll. Efter Konungens skål och sedan regementet hyllats uppläste ordföranden en skrivelse från förutvarande sekundchefen generalmajor Henry Peyron, i vilken han beklagade, att han ej kunde närvara vid årsmötet men sände föreningen och dess medlemmar sin hjärtliga hälsning. Senare under middagen gav vice ordföranden bankdirektören L. Sundé en trevlig och uppskattad återblick över föreningens 30-åriga tillvaro.

Efter den synnerligen angenäma middagen vidtog samkväm i de trivsamma mässlokalerna. I anslutning till vice ordf. återblick anordnades under kvällen en tävlan, vid vilken det gällde att fastställa vissa data ur regementets och föreningens liv. Denna tävlan vanns av förste polisassistenten H. Samuelsson.

Örebroskvadronen

Kamratföreningens örebroskvadron, som av olika anledningar varit förpuppade ett antal år, skall återupptaga sin verksamhet. Avsikten är, såsom framhålles i för samtliga kamratföreningar gällande stadgar att sammanföra forna och nuvarande livhusarer i alla tjänsteställningar, att under enkla men värdiga former uppliva gemensamma minnen från tjänstgöringstiden samt bibehålla och stärka intresset för det gamla regementet och dess traditioner.

De f.d. och nuvarande livhusarer från Örebro län och till detta län angränsande trakter, som äro intresserade av örebroskvadronens utveckling, äro välkomna till ett konstituerande sammanträde på restaurang Fenix Drottninggatan 2, Örebro, fredagen den 9 april kl 19.00. Härvid serveras supé. Representant för regementet kommer att närvara.

Uppllysningar lämnas av ryttmästare Bengt Runéus, Runnaby gård, Örebro, tel. 019/310 00 och polisassistent Jöns Jönsson, Järnvägsgatan 32, Örebro, tel. 019/11 93 20 (arbetet).

Skövdeskvadronen

Kamratföreningen i garnisonsorten avhöll på regementets högtidsdag sitt ordinarie årsmöte.

Ordförande major Gunnar Schildt ledde förhandlingarna och kunde med tillfredsställelse konstatera att det var längesedan så många Livhusarer hade hört sammat kallelsen.

Till ny ledamot i styrelsen efter Herbert Nordgren invaldes förvaltare Fredrik Olsson. För övrigt var det omval av styrelse och revisorer.

Genom ordföranden framförde löjtnant Berling en hälsning till kamraterna och beklagade att han ej kunde närvara beroende på flyttning till Huskvarna. Löjtnant Berling har skänkt föreningen en vacker vindflöjel som nu pryder husartorpet.

Första söndagen i september var en utflykt anordnad med "Västgöta-Bengtsson" som uppskattad reseledare. Deltagarnas tack för trevlig utflykt framfördes på årsmötet av Sam Hessel.

Utflykten under 1965 beslöt årsmötet förlägga till Skövde i samband med de goodwill dagar som är planerade att anordnas den 4—5 september. Närmare upplysningar om dessa dagar kommer varje medlem att få genom sekreteraren.

Föreningens kassaförvaltare hoppas, att medlemmarna så snart som möjligt sänder årsavgifterna för 1965.

BAKOM FIENDENS . . .

Forts. från sid. 6

bas i mörker, och vi fick inte använda våra ficklampor. Även plutonens gemensamma utrustning var det viktigt med. Det gick inte an att springa och leta efter tältpinnar, när vi skulle ge oss av till nästa ställe. Ju mer sinkade vi blev, ju mindre fick vi vila.

Något som man slarvar med, när man är ute i fält, är den personliga hygien. Många tyckte inte det var värt besväret att överhuvudtaget medföra toalettartiklar. Men det betyder en hel del att få tvätta av sig den värsta smutsen i någon bäck, även om det är iskallt vatten. Kroppens vård är väldigt viktig, när man är ute på en så pass tröttsam övning, som vi var. Man får lov att göra sig besväret att se över skavsår och liknande i tid, så det inte blir värre. Likaså måste man se till att packningen är rätt anbringad och jämt fördelad. Annars kan det bli så, att en man sinkar en hel pluton, och alla förlorar en timmes vila eller kanske mer.

Något, som vi alla saknade, var träning att bära tunga bördor. Vi fick nu alla väldigt ont i ryggen på grund av ovanan att ha en tung rygg-säck. Vi skulle ha haft stor nytta av några förövningar av liknande slag. Då hade vi orkat betydligt bättre. Vår kondition räckte inte riktigt till för en övning av det här slaget. Våra krafter var så gott som slut efter de här två dygnen. På slutet gick vi som maskiner. Vi gick för vi skulle gå, och tänkte inte på vad vi gjorde. Men det bevisar, att man klarar av mer än vad man föreställer sig. Många trodde sig säkert inte om att orka med så mycket, som de i själva verket gjorde. Men visst fordras det en stor viljeanstängning.

För de flesta, som var med på övningen, var de här två dygnen de mest arbetsamma de varit med om. Men det kan vara roligt så här efteråt att veta hur mycket man tål. Det är något, som man inte frivilligt tar reda på annars.

Semester på hästryggen

Chefen för Kungl Skaraborgs flygflottilj i Sätenäs, överste Folke Barkman, började sin officersbana som livhusar. Han skildrar här ett minne från sina unga officersår.

En semesterfärd av mera ovanligt slag företogs sommaren 1935 av tre livhusarofficerare, dåvarande löjtnanten Sven von Essen och fänrikarna Barkman och Kjellberg.

Denna färd för 30 år sedan företogs nämligen på hästryggen och sträckte sig från Skövde till Jönköping och åter. Måhända kan det vara av intresse att förtälja något om den nu i bilismens och Mallorca-resandets tid.

För planläggningen i stort svarade Sven von Essen och detta inte utan orsak. Ätten von Essen ägde och äger alltjämt många gårdar i det aktuella området och när det gällde att söka nattkvarter efter dagsetapperna var släktskap och vänskap ändamålsenligt att kunna åberopa. Ett antal brev avsändes sålunda med förfrågan om vi kunde tagas emot. Den västgötska gästfriheten förnekade sig inte och vi hälsades överallt välkomna.

Den utsatta dagen steg vi så till häst på kaserngården i Skövde, åtföljda av livhusaren Nicander som hästskötare. Dessförinnan hade Sven von Essens hästskötare instruerats att per bil ge sig av med en välfylld lunchkorg och möta med lunch i det gröna på en överenskommen naturskön plats.

Dagsetapperna voro inte särskilt långa. Vi startade ritten efter frukost och rastade sedan några timmar mitt på dagen vid något vattendrag och anlände vanligen till dagsmålet i god tid före midnatten för bad och en stunds vila.

Sven von Essen red sin fullblodshäst "Handy Weapon", Sven Kjellberg sin "Gamen" och jag min "Flandern". Alla hästarna voro i god kondition och oss till stor glädje hela tiden.

Dagsetapperna voro på framritten:
Skövde—Hälliden (Ägare kammarherre A. von Essen).

Hälliden—Marieberg (Ägare godsägaren C. G. Boller).

Marieberg—Margretholm (Ägare legationsrådet L. Sager).

Margretholm—Strömsberg (Ägare friherre K. von Essen).

Samt på återritten:

Strömsberg—Alvasjö (Ägare friherrinnan E. von Essen).

Alvasjö—Kavlås (Ägare översten friherren C. von Essen).

Eftersom hela ritten gynnades av strålande högsommarväder och kamratskapet var det bästa

tänkbara framstår detta ungdomsminne helt naturligt i ett förklarad skimmer. Många episoder finns förevigade på fotografi men de flesta endast i minnet.

Hur väl minns jag icke bl a gamle kammarherren Alfred von Essen på Hälliden med sitt patriarkskägg samt den något barske och respektingivande översten Carl von Essen på Kalvås. Båge två förnämliga representanter för en äldre generation, som man intresserat åhörde och som nu för alltid tillhör det förgångna. Lika väl minns jag Sven von Essens utsökt sirliga tacktal efter middagen, likalydande på alla gårdar, där han berömde den nyss intagna måltiden och slutade med att framhålla att "mamsell i köket" på förra stället packat en utsökt god lunchkorg åt oss! Följden blev att våra värdinnor tävlade i att förse oss med god och riklig färdkost så att våra matproblem därmed var ur världen!

Det starkaste intrycket på mig gjorde nog "Figge" von Essen, f. d. ryttmästare vid K 3, som en gång varit cowboy i USA. Han bodde på Jära vid Jönköping och den festliga kvällen i hans hem tillhör de ljusaste minnen jag har än i denna dag. Se, det var en verklig skämtare det! En av hans hobbies var att tillverka promenadkäppar av enträ och den största ynnest han kunde bevisa någon i sin vänskapskrets var att skänka bort en enepåk. Sven von Essen fick en dylik gåva, som bevis på sin frändes uppskattning av den yngre generationen livhusarer och initiativet till vår semester på hästryggen.

Redaktören meddelar

att tidigare utkomna nummer av Livhusaren (4 st) finns i en begränsad upplaga till salu för kronor 1: 50 per nummer,

att trevliga bidrag influer, men att det fortlöpande behövs nytt stoff för att åstadkomma en innehållsrik och intressant tidning. Låt inte falsk blygsamhet hindra Er från att teckna ner historier och minnen från militärtjänsten!

att hjälp behövs med annonsanskaffning. Under året får lokalavdelningen 50 % av intäkterna för de annonser medlemmarna skaffar.

Dra Er strå till stacken och tala om för affärsföretagarna hur värdefullt det är både för dem och för tidningen, att de annonserar i Livhusaren.

Annonspriser:

$\frac{1}{4}$ sida 150: —, $\frac{1}{2}$ sida 80: —, $\frac{1}{4}$ sida 40: —, $\frac{1}{8}$ sida 25: —.

Teknikens friställande av arbetskraft

G. Schi'

Vår kasern, som togs i bruk 1905, var ju inte från början utrustad med vad man nu i dagligt tal kallar moderna bekvämligheter. Så saknades det länge nog Wc och husarerna hänvisades till avträden, som fanns i närheten av stallarna.

Under överste Ahnströms tid som sekundchef infördes emellertid Wc i tvättrummen i förläggningarna. Den man som tömde tunnorna i de gamla avträdena sades upp, eftersom hans tjänster inte behövdes.

Denne var en orginell person, som på grund av ett gomfel hade svårt att forma orden utan pratade ganska obegripligt. På grund av sitt arbete hade han av husarerna fått namnet "Sketa-Gustaf".

Nåväl, när Gustaf fått meddelande om uppsägningen, grundad på införandet av en i hans tycke onödig nymodighet, blev han heligt uppbragd och stegade upp till själve Sekundchefen för att framföra sina protester. Någon talets man var han som sagt inte, och väl inkommen till översten kunde han blott kläda sin förtrytelse i orden: "Översten sulle ta mej tusan skämmas å ta brö't ur munnen på en gammal fattig stackare!"

Efter denna resoluta och häftiga protest återtog översten uppsägningen och beredde "Sketa-Gustaf" annat arbete.

Ryttar- tävlingar

i Skövde 8—9 maj

Ur programmet:

Lördag

Fm Fälttävlan och dressyr
Em Medelsvår dressyr
Medelsvår hoppning

Söndag

Fm Dressyr medelsvår A
Hoppning lätt
Em Hoppning medelsvår
Hippodromhoppning

Personalärenden

Befordran

Lt Olson Asp vid generalstabskåren 1/10 1964—31/3 1966.

Förordnande

Off/A	Till major vid kav	B E M Fornell	1/7 1964
	Till rm vid kav	K-E L Norgren	1/7 1964
	Till rm vid kav	K E Boudrie	1/7 1964
	Till rm vid ast	G T Hedén	1/7 1964
	Till lt vid kav	J E R Forsberg	1/9 1964
	Till fk vid kav	L E Cederberg	28/8 1964
	Till fk vid kav	A von Rosen	28/8 1964

Utnämningar

Off/A	Till rm i kav med förordnande som rm vid kav	A P A Westergren	1/10 1964
	Till vikariatlöneförordnande såsom rm vid kav	A M Olsson	1/10 1964
Uoff/A	Till fj vid kav	B I Johansson	1/10 1964
	Till serg vid kav	N I Johansson, K 3	27/8 1964
	Till truppförv vid kav	E G H de Flon	1/4 1965
	Till fj vid kav	E K A Fridlundh	1/4 1965

Förordnande

fr o m 1/10 1964

Off/R	Till rm i kav res	B C A Andrén
		N O Persson
Uoff/R	Till fj i kav res	C L H H Sjö Dahl
		G E A Sjölin

fr o m 1/7 1964

Ubef/A	Till rustm	N H Johansson
	Till öfu	T C H Blomqvist

fr o m 5/11 1964

	Till öfu	K Å Munther
		S N-G Rapp
		A E K Wester
		T N Lundbäck (fr o m 25/11)

BELLIS Blomsterhandel, Skövde

TELEFON 113 31

Organisations- och befälsplaceringar 1/3 1965

Stabsavd med batexp	Utbildningsavd	Rättsvårds- och inre tjänstdetalj
<p>Rm Hedenstierna Fj Lundh Fj Sjöberg Rustm K A Johansson</p> <p>Stabschef Expforest Expuoiff C budcentral</p>	<p>Mj Fornell, utboff Utbanordning Rustm Pettersson U K Rustm Malmros Rustm Billros</p> <p><i>Central instruktörsgyp</i> Förv Karlström Förv Zetterberg Fj Karlsson A G (sjukv) Fj de Flon Fj R Pettersson H (brandtj)</p>	<p>Dagmajor och förhårsledare Rättsvårdsuoiff och bevakare Väbel och C hdr Auditör Väbelubef Vaktchef » » »</p> <p>Rm Aaby-Ericsson Fj Lundh Fj Pettersson H Adv Mellander Rustm Andersson Rustm Larsson Rustm Johansson Rustm Almtjärn Öfu Frykén</p>

Livskv Mots	2. skv Mots	3. skv Mots	4. skv MP	5. skv MP, mots
<p>C: Lt Nyblaeus Adj: Rustm A H Carlsson</p> <p><i>4. splut</i> C: Fj Lundberg Stf: Öfu Lundbäck</p> <p><i>5. splut</i> C: Fk von Rosen Stf: Fu Lidén</p> <p><i>PV-plut</i> C: Fj Kastenman Stf: Fu Thorp</p>	<p>C: Rm Norgren Adj: Rustm B Carlsson Parkubef: Rustm N H Johansson</p> <p><i>Signalplut</i> C: Serg Johansson Stf: Fu Persson</p> <p><i>Motorplut</i> C: Fj Josefsson Stf: Öfu E G Pettersson Instr bil: Fu Gladh » mc: Fu Jävermo</p>	<p>Ch: Lt Berg Adj: Rustm Håkansson Tff: Fu Johansson</p> <p><i>1. splut</i> C: Lt Sandahl Stf: Fu Asp</p> <p><i>2. splut</i> C: Serg Alvebrand Stf: Öfu Wester</p> <p><i>3. splut</i> C: Fk Cederberg Stf: Fu Karlsson</p>	<p>C: Rm Rabber Adj: Rustm N B W Johansson Parkubef Rustm Cannervik</p> <p><i>1. MPplut</i> C: Fj Jönsson Stf: Rustm Cannervik Instr: Rustm Gustavsson</p> <p><i>2. MPplut</i> C: Fj Fridlundh Stf: Öfu Svensson Instr: Öfu Brockmar Tff: Fj Dellheden</p>	<p>C: Rm Widegren Adj: Rustm Fridolfsson</p> <p><i>PCS</i> C: Lt Swärd Stf: Serg Hansson Mots, instr: Öfu Pettersson, S Mpol, instr: Rustm Smedberg » Fu Svensson</p> <p><i>3. MPplut</i> C: Serg Lagvik Stf: Rustm Lundberg Instr: Öfu Höglund</p> <p><i>4. MPplut</i> C: Fj Pettersson E Stf: Rustm Bengtsson Instr: Rustm Nilsson</p>

Föreningsangelägenheter

Kamratföreningens organisation

Överstyrelsen

Postgiro 61 08 35

Ordförande Ledamöter Suppleanter Sekreterare och kassör Suppleant Revisor » Suppleant »	Sekundchefen Ordföranden i respektive lokalavdelning En ur respektive lokalavdelning Förvaltare E Tiberg Fanjunkare G Lundh Löjtnant C G Sjöblom Fanjunkare E Åkvist Ryttmästare K Bäckeskog Fabrikör B Johansson	K 3 Vasagatan 13 B K 3 Fältgatan 17 Våmb Rotegatan 9 D Erikslund	Skövde Skövde Skövde Skövde Skövde Skövde Tibro 2
---	---	--	---

Lokalavdelningar

	GÖTEBORG	SKÖVDE	STOCKHOLM	ÖREBRO
Postgiro	4 23 18	9 72 59	5 80 56	
Ordförande	Ryttmästare G Brunius Strandvägen 21 Lerum	Major G Schildt Tallbacksstigen 6 Skövde	Ryttmästare T Grill Karlplan 16 Stockholm	Ryttmästare B Runeus Runnaby gård Örebro
Sekreterare	Ryttm J G Westerberg Törvedsgatan 11 Göteborg Ö	Fanjunkare T Jönsson K 3 Skövde	Ryttmästare S Bendz Norrländsgatan 16 Stockholm C	Polisassistent J Jönsson Järnvägsgatan 32 Örebro
Suppleant i överstyrelsen	Köpman B Larsson Johannesbergsgatan 30 Göteborg S	Källarmästare H Gustavsson Karlskatan 8, Skövde	Sekreteraren	Sekreteraren

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare Biträdande redaktör Ekonomichef Distributionschef Revisorer med suppleanter	Ryttmästare E Hedenstierna, K 3, Skövde Ryttmästare S Ahlander, Wennerbergsg 11, Skövde Fanjunkare E Pettersson, K 3, Skövde Förvaltare E Tiberg, Vasagatan 13 B, Skövde Se överstyrelsen	0500/105 60 0500/102 12 0500/105 60 0500/138 19
--	---	--

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen.

Pris per nummer: 2 kronor.

Prenumeration sker genom insättande av 4 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

Gamla och unga
LIVHUSARER

Tag kontakt
och bliv medlemmar i kamratföreningen
på Er ort

BETALD ANNONSPLATS

LIVHUSAREN

Har Ni kommit så HÖGT Ni vill i Skövde!

Varom inte så gör ett besök
på Skid- och Friluftsförbundets
friluftsgård

Mat- och kaffeservering - Härliga vandringar

GOTT BORD

ALPHYDDAN

Bordsbeställningar mottagas pr telefon 110 65

SKID- och FRILUFTSFRÄMJANDET

Slottsbrons Träförädlings Aktiebolag

Slottsbron

Mekanisk trämassa - Sågade trävaror

Byggnadsmaterialaffär

THORSTEN BRUNIUS & CO AKTIEBOLAG
GOTHENBURG, SWEDEN

Auktoriserade Pappersexportörer. Ägare av pappersbruk

Rätt adress
vid beställning av trycksaker

AFFÄRS- och
FAMILJETRYCK
REKLAMTRYCK
VISTRYCK
BLANKETTER
BROSCHYRER
BÖCKER
BOKBINDERI
KATALOGER
STAMPLAR

STROKIRKS BOKINDUSTRI AB

S:T SIGFRIDSGATAN 9 - SKÖVDE

TELEFONER

103 08

157 97

123 31